

tolažbe, ki jo je okušala Pavla. Jel je moliti.

Dolgo sta klečala oba; umirjena je vstala Pavla in zunaj cerkve je najprijazneje odzdravila Gabrijelu, ki se ji je poklonil. Dovolila mu je, da jo spremlja. Bila sta sorodnega srca in dobro sta se umevala. Kakor dete svojo mater, tako je poslušal mladenič svoj vzvišeni vzor, kakor je imenoval Pavlo. Speča vera se mu je zopet vzbudila in ž njo veselje in upanje novega, srečnega življenja.

«Ali bi hoteli meni kaj pomagati, gospod Gabrijel?» vprašala ga je, ko sta se že bližala domu.

«Vse, kar želite, tudi srce iz telesa dam za vas.»

«Zame je resen čas in potrebujem dobrega sveta in krepke, zdrave pomoči. Vam zaupam.» Čutila je, da je njena dolžnost sedaj skrbeti za očeta in za gospodarstvo. Zato je naprosila Gabrijela, naj ji pomaga. Dogovorila sta se o raznih stvareh, in pogumno je hitela v bolniško sobo, od koder je ravno odhajal zdravnik.

«Najboljše bode, da ga daste v bolnišnico; tu boste imeli preveč truda ž njim. Njegov um je jako skaljen. Dobra postrežba mu še lahko pomaga. Brez varuha ne sme ostati ni trenutje», rekel ji je.

Kratko malo mu je odbila njegov nasvet in vesela, da se bode mogla sedaj še bolj žrtvovati za očeta, vstopila je v bolniško sobo. (Dalje.)

Štirje duhovi.

Gruden sedem k mizi v pozni uri
Varno okna si zatvorim, duri.
Zunaj žito se v valovih ziblje,
Veter tuli, hraste pripogiblje,
Travniki v vodo silno se potaplja,
V okno mi za kapljo bije kaplja.
Duša štiri gleda mi duhove,
Ki življenja spremljajo mi dneve.
Njih imena so spomin, spoznanje
In prevara bridka in kesanje.
Oglasi se jek spomina žalno:
Kar rodi se v času, vse nestalno.
Brzo mine cvetne sreče doba,
Jaz ne minem, spremim te do groba.
Oglasi se žalno jek spoznanja:
Sreča kratka je kot bežna sanja;
Sébi, sreči človek vse zaupa,

Ko smehlja se mu sladkosti kupa.
Tiho pa po izgubljeni sreči
Jaz rodim se v duši mu trpeči.
Cvetje zvone, človek se postara,
Iz spoznanja se rodi prevara,
Ko prevaro porodi spoznanje,
Iz spomina se rodi — kesanje.

Zunaj žito se v valovih ziblje,
Veter tuli, hraste pripogiblje,
Travniki v vodo silno se potaplja,
V okno mi za kapljo bije kaplja.
V meni pa se kri pretaka urno,
V prsih mi srce utriplje burno.
V žalost silno duša se potaplja,
Solza mi za solzo z lica kaplja.

Anton Medved.

